

649. DOI: 10.1007/978-3-319-72371-6_63.

5. Овчарук О., Гуцол Т., Овчарук О. Екологічні тенденції та перспективи використання біомаси рослин для виробництва альтернативного палива в Україні. *Збірник наукових праць міжнародної науково-практичної конференції «Аграрна наука і освіта в умовах євроінтеграції»*, Ч. 1, м. Кам'янець-Подільський, 2018. С. 29-32.

6. Овчарук О., Овчарук О., Каленська С. Екологічні характеристики вирощування кукурудзи та перспектива переробки пожнивних решток на тверде біопаливо. Інноваційні технології в рослинництві: матеріали наукової інтернет-конференції [Кам'янець-Подільський], 15 травня 2018 р. Кам'янець-Подільський: ПДАТУ-МНАУ, 2018. С. 125-127.

7. Станковски С., Мациоровски Р., Гибжинска М. Золошлаки от сжигания биомассы – ценные побочные продукты или отходы. Золошлаки ТЭС: удаление, транспорт, переработка складирование: материалы IV научно-практического семинара, 19-20 апр. 2012 г.: тезисы доповідей. Москва : Издательский дом МЭИ, 2012. С. 106-109.

8. Утилизация золы котельных, работающих на древесном топливе / Программа развития ООН (ПРООН), Глобальный экологический фонд (ГЭФ), Департамент по энергоэффективности Государственного Комитета по Стандартизации; [составитель Норберт Вильдбахер]. Минск, 2007. 28 с.

Олійник Тетяна

студентка

Кльок Христина

студентка

Науковий керівник: канд. екон. наук, доцент Нестеренко Г.Б.

Львівський національний аграрний університет

Львів, Україна

УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ

Земля – це основний ресурс, без якого не може існувати жодна країна. тому дбайливе ставлення до землі має суттєве значення для нинішніх та майбутніх поколінь. Земельні відносини, як складова частина виробничих відносин посідають особливе місце в суспільному виробництві та потребують цілеспрямованої координації дій, адекватних форм власності на землю, форм господарювання на ній і способам використання землі в усіх галузях економіки. У сучасних умовах невід'ємною складовою розвитку України є формування ефективної державної політики у сфері реформування земельних відносин, спрямованих на забезпечення належного рівня екологічних, економічних, соціальних умов життя населення на селі. В Україні управління земельними ресурсами є ключовою проблемою земельної реформи, яка до сьогодні не знайшла остаточного вирішення, що, у свою чергу, пов'язане з вирішенням питання про шляхи ефективного використання земельних ресурсів в умовах децентралізації. одним із основних завдань реформи децентралізації є посилення ролі територіальних громад із наданням їм права самим розпоряджатися землями, котрі перебувають як у межах населених пунктів, так і

поза ними.

Економічні перетворення, що відбулися в світі, значною мірою обумовили важливість і значення управління земельними ресурсами та землекористуванням, оскільки земля, окрім її традиційних властивостей, стала об'єктом правовідносин та нерухомості. Сьогодні питання земельних відносин контролюється органами місцевого самоврядування тільки в межах населених пунктів, це лише близько 4-5% території України, а 96% – земельні ресурси в розпорядженні виконавчих органів влади. На жаль, в Україні сьогодні відсутній системний підхід до реформування земельних відносин у запроваджених процесах децентралізації владних повноважень, законотворчий процес у цій сфері відрізняється незбалансованістю. Механізми державного регулювання земельних відносин, що використовуються органами місцевого самоврядування України певною мірою не забезпечують повноцінного включення землі до повного економічного обігу та переходу її у власність господарюючих суб'єктів. через це покращити роботу цих органів на нинішньому етапі не можна без запровадження виваженої державної політики у зазначеній сфері, без застосування гнучкої системи економічних та адміністративних методів впливу земельних власників та землекористувачів, які мають вплив на рівень ефективності використання відповідних земельних ресурсів [4, с. 125]. З нашого погляду на сьогоднішній день важливо впроваджувати реформи, метою яких є децентралізація владних повноважень, що дасть можливість забезпечити основу для рівномірного розвитку територій та всієї країни в цілому. У рамках норм конституції України, Земельного кодексу України, а також за допомогою чинних галузевих нормативно-правових актів органи місцевого самоврядування виступають основним суб'єктом процесу регулювання земельних відносин на рівні територіальних утворень. Певні повноваження сільських, селищних, міських рад у галузі земних відносин на території сіл, селищ, міст зазначаються у Земельному кодексі України [1] та ЗУ «Про місцеве самоврядування в Україні» [2].

Децентралізація має на меті створення такого механізму державного устрою, який би дозволяв вирішувати усі важливі питання на місцях за активної участі жителів без зайвого втручання органів виконавчої влади. на сьогодні не можна протиставляти органи місцевого самоврядування та територіальну громаду один одному, тому що вони знаходяться у тісному зв'язку з собою і не можуть окремо функціонувати. Органи місцевого самоврядування представляють та реалізують інтереси територіальної громади, тобто вони є представницькими органами. територіальна громада, у свою чергу, залишає за собою право незалежного прийняття рішення, зокрема, щодо відчуження земель, які знаходяться у її власності.

Список використаних джерел

1. Земельний кодекс України: Закон України від 25.10.2001 р. № 2768-III. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2768-14>. (дата звернення : 12.01.2019).
2. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>. (дата звернення : 12.01.2019).
3. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 01.04.2014 р. № 333-р. URL: [http:// zakon1.rada.gov.ua/laws/](http://zakon1.rada.gov.ua/laws/). (дата звернення : 12.01.2019).
4. Данкевич В.Є. Розвиток земельних відносин в умовах глобалізації: монографія. Житомир : О.О.Євенок, 2017. 392 с.

5. Гуцуляк Ю.Г. Управління земельними ресурсами в умовах ринкової економіки. Ю.Г. Гуцуляк. Чернівці : Прут, 2012. 124 с.

Студінський Володимир
д-р істор. наук, канд. екон. наук, доцент
Київський національний торговельно-економічний університет
Київ, Україна

ЕКОНОМІКО-ЕКОЛОГІЧНИЙ СПЕКТР ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ

В умовах прискорення темпів економічного розвитку особливої актуальності набуває питання раціонального природокористування та впливу безпосередньо виробництва на навколишнє природне середовище. Насамперед виникає проблема оптимального балансу екологічного та соціально-економічного просторів, балансу між господарською діяльністю людини та станом навколишнього природного середовища, балансу між потребами людства та можливостями самої природи. У цьому аспекті зазначимо, що даний баланс складається не на користь природного довкілля. Достатньо лише зауважити, що на сьогодні людство використало всі ресурси, які природа самостійно може відновити протягом року. З одного боку, людство практично задіяло головні природні ресурси у процесі виробництва, а з іншого - постає питання економії власне життя на планеті. Практично не залишилося жодної сфери життєдіяльності людини, яка б мала безпосередній вплив на навколишнє природне середовище. Зокрема, сфера сільськогосподарського виробництва такий взаємозв'язок відчуває особливо гостро.

Європейський інтеграційний вибір України посилює в цьому зв'язку економіко-екологічний спектр входження нашої країни у простір ЄС. Власне сам інтеграційний та глобалізаційний процеси локальні проблеми економіко-екологічного характеру виносять на рівень планетарних. Україна тут повинна кардинально змінити саме цю складову в системі власної євроінтеграційної політики. Лише за Угодою про асоціацію з Європейським Союзом наша держава повинна удосконалити 28 регламентів та документів у питаннях, так званої, “зеленої економіки”. Насамперед це стосується енергетичної сфери. У цьому контексті варто зауважити, що у 2018 році в Україні найбільшу частку електроенергії виробляли на атомних (54, 33%) та теплових електростанціях (29, 5%). Щодо інших первинних енергоносіїв, то картина виглядає наступним чином: гідроелектростанції (крім малих) — 7, 81%, теплоелектроцентралі — 6, 45%, малі ГЕС — 0, 16%, вітряні електростанції — 0, 81%, сонячні електростанції — 0, 075%, біомаса — 0, 07%, інші — 0,12%. Навть поверховий аналіз наведених даних свідчить про те, що Україна даний момент значно відстає від країн-членів ЄС, де частка “зеленої” енергетики значно вище. До того ж, найближчим часом ставиться мета досягнення питомої ваги у виробництві електроенергії засобами чистих екологічних технологій до 30%. Насамперед мова йде про вітрову та сонячну енергію.

Тому можна погодитися із думкою окремих вітчизняних фахівців, що “зелена” складова євроінтеграційної політики України відіграє вагомий роль у процесі формування